

VOHNI

Selena Mortys

V OHNI

Selena Mortys

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 14. knihu v edici Secret Press

Autor © Selen Mortys

Obálka a grafika © Dita Horká

Všecká práva vyhrazena.

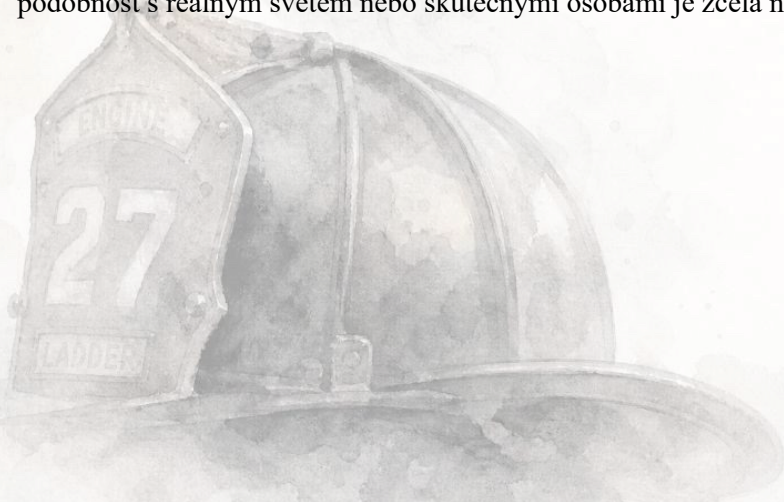
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-02-1 epub

978-80-88553-03-8 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace:

San Francisco mělo být místem, kde nechám minulost za sebou.
Nový byt, nová práce, nový život. Jenže do něj nečekaně vstoupí
Daniel, hasič s odzbrojujícím úsměvem a očima, před kterými se
mi nedaří nic skrývat.

Stačí jeden pohled, jeden dotek a všechna moje předsevzetí se
začnou rozpadat. Vedle něj na chvíli zapomínám na bolest,
kterou si nosím v sobě, a začínám věřit, že možná ještě existuje
život po tom všem.

Daniel ale ví něco, co já ne.

Něco, co může změnit můj pohled na minulost, na něj i na to, co se
mezi námi zrodilo.

Některá tajemství totiž nezůstanou pohřbená navždy.

PROLOG

Probere mě cizí řev a bolest vlastního těla. Nejdřív si nepamatuju, co se stalo, ale pak mi to dojde.

Ten kamion.

Nabourala jsem a uvízla ve voze. Nemůžu ven a když se pořádně rozhlédnu, zjistím, že předeek visí z mostu a naklání se dolů.

V ten okamžik ztuhnu. Pevně se chytím madla a ani nedýchám, protože stačí jediný špatný pohyb a zřítím se. Tlačím se dozadu, abych se nějak vyrovnala, i když sama vím, že je to hloupost.

„Ježíši Kriste!“ vydechnu a zavřu oči, ze kterých se mi spustí slzy.

Ohlížím se kolem sebe. Hustý déšť a tma vše komplikují. Nikdo si mě ani nevšimne. Nikdo mi nepomůže. Moje auto je mimo všechny havarované. Jsem úplně sama a vyděšená k smrti. Chci ven z toho zpropadeného křápu, ale nejde to.

Volant mi tlačí na břicho a já cítím, že krvácím. Jak křečovitá bolest zabíjí život ve mně. Nemůžu se ani hnout. Nemůžu nic. Ten strach mě doslova pohltí.

Sedím přikovaná v sedadle a snažím se nehýbat. Dýchám tak rychle, až to bolí. Srdce nemá mezi údery žádnou pauzu. Zpanikařím a začnu křičet. Ta hromada plechů, jenž momentálně působí jako gilotina, mě prostě nechce pustit.

„Proboha, pomozte mi někdo, prosím!“ hystericky brečím.

„Slečno, uklidněte se, prosím. Já vám pomůžu. Bolí vás něco?“ konečně někdo. Ohlédnu se za sebe a vůz se lehce pohne dopředu.

„Nehýbejte se, prosím,“ upozorní mě.

„Bojím se,“ přiznám hasiči, který se ke mně opatrně dostane skrz rozbité zadní sklo.

„Já vím, ale slibuju, že vám pomůžu,“ mluví na mě klidně. Jeho hlas má utěšující účinek. „Jak se jmenujete?“

„Alex.“

„Dobře, Alex, teď mi pomalu podejte ruku,“ natáhne tu svou ke mně.

„Nejde to. Uvízla jsem tu,“ podívám se na něj a on shlédne k mému těhotenskému břichu.

„Aha,“ viditelně znervózní. Pohne se dozadu a já vykřiknu: „Ne! Nenechávejte mě tu.“

„Nikam nejdu, jen sklopím sedadla, abyste mohla projít ven,“ ujistí mě. Jenže jak se začne ve voze hýbat, auto ztratí i tu maličkou rovnováhu a začne se sunout z mostu. Začnu křičet a chytnu se madla.

Auto se zřítí z mostu a když narazí na hladinu, praštím se do volantu a okamžitě se mi spustí krev z nosu.

Hasič přeletí na čelní sklo. Je sice ochromený šokem, ale rychle, než se auto naplní vodou, se snaží dostat mě z nechtěné pasti. Podívá se mi na břicho a pak zas mě do očí. Nic neřekne, jen kývne hlavou. Zkusí mě odsunout, ale páčka se zasekla. Cítím, jak slábnu. Sklápí mou sedačku až úplně dolů a pak i tu u spolujezdce.

Voda už nám sahá ke krku a já panikařím, srdce mi tluče silně do žeber, tlak mi stoupá a panika přichází v plném rozsahu.

Oba do sebe nabereme vzduch, protože za pár vteřin budeme pod hladinou a já neumím plavat. Naštěstí se o to nemusím ani pokoušet, protože mě chytí kolem pasu a zvládá to za nás oba.

„Chcete ho vidět?“ zeptá se velmi opatrně doktor.

Neváhám ani vteřinu. Nikdy bych si neodpustila, kdybych se na něj nepodívala. Nepochovala si ho. Nepochybovala. Kývnu a natáhnu se pro něj.

Je zabalený do modré přikrývky. Očička zavřená a plet', i když pobledlou, tak narůžovělou. Je krásný jako andílek.

Usměju se. Hned ucítím tu moc.

Držím v náruči své dítě. Miluji ho víc než cokoli na světě.

Dala bych svůj život za jeho, ale nejde to. Modlím se, aby na něj dal ten nahoře pozor.

Porod mi vyvolali. Nechtěla jsem, ale musela jsem ho porodit. Byla jsem tam sama, jen sestřička mě držela za ruku a snažila se mě podporovat.

Pak mi s ním dali chvilíčku na rozloučenou a minuty, které jsme spolu dostali, využiji k tomu, že mu vyprávím o sobě, o otci, který odešel jen chvilku předtím, než jsem začala родit. Křičela jsem na něj, aby se vrátil, ale nepřišel. Prostě mě v tom nechal.

Nemůže mě slyšet, ale i tak mám potřebu s ním komunikovat. Je to to nejkrásnější a zároveň nejbolestivější, co jsem v životě zažila. Udělala jsem si fotku do mobilu.

Držím ho za ručičku a on nesevře své malé prstíčky kolem mého. Políbím ho a on se neusměje, neotevře oči. Přiložím si ho k srdci, ale on nic necítí. Jen já... topím se v slzách, v beznaději... v prázdnotě, která mi po něm zbyla. S ním umřela část mě. Něco, co už se nikdy nevrátí zpět.

„Je čas,“ vyruší nás sestřička. Hlasitě polknu a utřu si slzy. Naposledy se podívám na svého syna a dlouze ho políbím na čelíčko. Prasknutí mého srdce je slyšet na míle daleko. Ta rýha v něm bude až do konce mého života. Jen těžko se ho vzdávám.

„Miluju tě, zlatíčko. Moc tě miluju,“ s těžkým srdcem předám syna sestře.

KAPITOLA JEDNA

Alex

„Pane, mohl byste mi prosím...“ ani nedokončím větu a muž kolem mě jen projde, jako bych tu ani nebyla. Možná se chce schovat před prudkým větrem, který mi totálně rozbourá vlasy. „Děkuju za vaši ochotu!“ křiknu na něj. Marně koukám do googlemaps, abych našla adresu svého možná nového bytu. „Sakra, to musí být San Francisco tak ztraceně velký,“ povzdechnu si.

Hledám budovu, co jsem viděla na fotografii, ale nikde není.

„Drahá, ukažte, pomohu vám,“ smiluje se nade mnou nějaká paní.

„Vážně?“ zatvářím se pochybovačně. Už několika lidí jsem se zeptala, ale nikdo mi nepomohl. Moje máma vždycky říkala, že lidi si mají pomáhat, ale ti, co jsem oslovila, asi matku nemají. Teď se přede mnou objeví zčistajasna tahle milá paní a radí mi kudy kam.

„Jo,“ koukne na displej. „Už jste blízko. Tady za roh a jste tam,“ ukáže za honosnou budovu. Pak se rozloučí, a tak rychle jak se přede mnou zjevila, tak rychle i zmizí.

Vítr zatím nabírá na síle, takže jsem velice ráda, když najdu to správné místo a schovám se do chodby. Vystoupám druhé patro a najdu si byt číslo sedm. Zaklepu a trochu si upravím hnědé, dlouhé vlasy. Promasíruju si zmrzlou pobledlou tvář.

Dveře se otevřou, nahodím úsměv a natáhnu ruku.

„Ahoj, já jsem Alexandra Willis... Pane Bože,“ vyjeknu, když mě krásná mulatka zatáhne do bytu.

„Čabas,“ tahá mě po bytě, jako bych byla její kamarádka.

„Já... já se sem stěhuju... Pamatuješ?“ snažím se vysvětlit tuhle situaci.

„Jasně, vím, měla jsi tu být už před půl hodinou?“

„Jo, trochu jsem bloudila.“

„Nevadí. Bouchl mi doprovod a já potřebuju někoho, kdo se mnou půjde na přehlídku,“ spojí ruce do prosíku. Je to nádherná mulatka. Má čokoládovou plet', zelené oči a plné rty nalíčené černou rtěnkou. Extravagantní, ale ztraceně sexy.

„Ne, já nikam nejdu,“ zhrozím se. Potřebuju jen pronajmout její volný pokoj.

„Snížím ti nájem,“ pozvedne na mě perfektně upravené obočí.

„To je lákavá nabídka, ale asi nemám nic formálního,“ určitě nemám. Ale kruci, ten snížený nájem by se mi hodil.

„Já ti něco půjčím,“ doslova poskočí, ukáže na mě a zářivě se usměje. Páni, ta asi vážně nutně potřebuje garde. „Holka, ale než někam vyrazíme, musíme tě pořádně upravit. Promiň, ale vypadáš hrozně,“ shlédne mě od shora dolů a já se zastydím, ale ten vítr a déšť... „Jmenuju se Melody,“ představí se, zatímco mě vede do svého pokoje. „Já vím, psaly jsme si,“ pousměje se.

Je ze mě úplně jiný člověk. Říká se, že lidi se cítí tak, jak vypadají. A já vypadám úplně krásně. Melody mi natočila vlasy do objemu, hnědé oči podtrhla tělovými stíny a zvýraznila očními linkami. Rty mám rudé a ve stejné barvě jsou i moje šaty, dlouhé až na zem. Cítím se jako princezna. Nikdy jsem si o sobě nemyslela, že bych byla hnusná. Jsem se sebou spokojená, ale tohle je extrém všech extrémů.

Vyrážíme tedy někam, kde to vůbec neznám a s holkou, kterou znám hodinu. Jo, to mi ten nový život krásně začíná.

Vím, že je Melody modelka, ale netušila jsem, že modeling je takový frmol. Byla jsem v zákulisí a popravdě jsem musela odejít, protože takový chaos jsem ještě neviděla. Neustále mě někdo odstrkoval stranou a jedna holka mi řekla, ať jdu do prdele.

Melody mi ukázala, kam se mám posadit a já jí byla vděčná.

Teď jsem v první řadě a nedočkově očekávám, co se bude dít. Rozhlížím se kolem sebe. Jsme v nějakém skladišti, které je přizpůsobeno k dnešnímu večeru. Molo do tvaru T, kolem něho židle pro diváky. Kousek dál je několik vysokých stolů a napravo od nich bufet. Dýchá na mě luxus a peníze.

Intenzita světla se změní do pološera a ozve se hudba s hlasem, který nás vítá a představuje značky a návrháře, kteří nám dnes představí své modely.

Jsem napnutá, jako bych měla být jedna z modelek. Zatleskám a když přijde první holka, jen zalapám po dechu. Prochází se sebevědomě na podpatcích, které by mě zabily. Pohled má tvrdý a upřený před sebe. Wau, je drsná.

Pak přichází Melody. Šaty, které má na sobě, se mi nelíbí, ale ona doslova září. Oproti předešlé je Melody jemná a usmívá se.

Já bych tohle nikdy nedokázala. Předvádět se před lidmi a vyžadovat si pozornost. Necítím se ve své komfortní zóně, když na mě někdo kouká moc dlouho. Ona si však dokázala získat celé publikum.

Přehlídka trvá asi půl hodiny, pak přijde na řadu volná zábava. Od rána jsem skoro nejedla, a tak se vydám ke švédským stolům. Jsou tu krevety, lanýže, kaviár... ale nic normálního. Tak si vezmu kousek pečiva a nenápadně do něj koušu.

„Šampaňské?“ zastaví se u mě číšník a nakloní ke mně táč se skleničkami.

„Děkuji,“ vezmu si jednu a jen lehce ochutnám. Rozhlédnu se kolem dokola, hledám Melody, ale ta je v obležení nějakých lidí. Když si mě všimne, omluví se a jde mi naproti.

„Tak co? Líbilo?“ neustále má na tváři bělostný úsměv a tu zář, která k ní asi patří.

„Jo, byla jsi skvělá, jen nechápu, proč jsem měla jít s tebou.“ Je to pravda. Co jsme přišly, jsem jak páté kolo u vozu.

„Melody,“ vyruší nás nějaký muž kolem čtyřicítky. Šedé oči mě řezou pohledem. Na to, že vypadá minimálně o deset let starší než já, je to muž s velkým M. Moc se mi líbí jeho vlasy. Má je tmavé a dokonale nastylizované. Na tváři mu vynikají lícni kosti a ostrou bradu má prorostlou upravenými vousy.

„Ronalde,“ všimnu si, jak se Melody napne v ramenou. „Tohle je Alexandra. Moje nová spolubydla,“ představí nás.

„Těší mě,“ podám mu ruku.

„Ronald, je můj agent. Nebýt jeho, nebyla bych tam, kde jsem,“ pohladí ho přes oblek po paži. Ronald se usměje a já mezi nimi něco cítím.

„Skvělý,“ dodám, protože nevím, co víc bych na to řekla.

„Alexandra je trochu stydlivá. Vlastně si nestihla ani vybalit a já si ji ukradla.

„A odkud jste?“ zeptá se Ronald a lehce od Melody ustoupí.

„Z L.A.,“ vím, že odpovídám stroze a asi bych měla začít konverzaci, ale nevím jak. Popravdě bych už nejradši padla do postele. „Omluvte mě, ale jsem děsně unavená, nebude vám vadit, když se vrátím domů?“ vlastně ani nelžu.

„Jasně, tady máš svoje klíče a vítej v San Francisku,“ obejmeme mě a pak si to uvědomí. „Ale jak se k nám dostaneš?“

„V pohodě, vezmu si taxi.“

„Můj řidič vás odveze,“ Ronald mávne na muže. něco mu pošeptá a ten kývne.

„Děkuji, mějte se hezky,“ rozloučím se a odcházím ven. Nemůžu se dočkat, až sundám boty, šaty i make-up, který mi dusí obličej. Tohle není svět pro mě.

Jakmile vyjdeme z budovy, zastavím se, naberu do sebe čerstvý vzduch a zavřu oči.

Tak a je to tady. Můj nový začátek. Vstoupila jsem do něj lehce chaoticky, ale zas na druhou stranu, jak krásná žena. Mám kde bydlet, a ještě si musím najít práci. Pak už bude všechno v pořádku.

Můj vnitřní dialog ale přeruší dávivé zvuky. Podívám se tím směrem a uvidím muže, jak zvrací do popelnice.

„Jste v pořádku?“ ujišťuju se. Držím si od něj odstup, protože i když má sako, vypadá, jako by se právě válel v odpadcích.

Muž zvedne hlavu, hřbetem ruky si utře bradu a uchechtne se.

„A co je tobě do toho, ty krávo!“

„Slečno,“ zavolá na mě řidič a už mi drží dveře černé limuzíny.

„Ty jo, to si děláte srandu,“ pousměju se. Tak tohle si nechám líbit.

KAPITOLA DVA

Daniel

Siréna řve a já si zapínám bundu za jízdy. Mike vedle mě kontroluje dýchací přístroj a sprostě nadává, protože mu upadl šroubovák pod sedačku.

„Klid, Mikeu. Jestli tam hoří, tak ten šroubovák nepotřebuješ,“ řeknu mu a on se zašklebí.

„Drž hubu, Danieli. Tobě se to kecá, když jsi rozený klikař.“

Z vysílačky zazní adresa Howard Street. Hoří tam sklad s barvami a ředidly. To bude zase smrad, ze kterého se týden nevykoupu.

Pete řídí, jako by vezl starostu, ale zatáčky bere tak, že se držím madla a v duchu děkuju posilovně.

Dojíždíme na místo za šest minut. Kouř je černý a hustý. Lidi stojí na ulici a natáčí si to na mobily.

„Prosím, ustupte za pásku,“ houknu na ně a nasazuju masku. Adrenalin mi jede tělem jako vždycky. Nezvykl jsem si, jen jsem se naučil s ním pracovat.

Uvnitř skladu je horko a špatně se mi dýchá i přes masku. Plameny olizují regály s kanystry. S Mikem natahujeme hadici. Osm let u hasičů a pořád mi buší srdce jako splašené.

„Mikeu, ber to zprava. Tlačím to k vratům,“ řvu přes praskání ohně.

„Jasný,“ odpoví Mike a posune proudnici. Je mu dvacet devět, ale dělá, jako by měl odkrouceno dvacet let. Spolehlivej kluk.

Po dvaceti minutách máme oheň pod kontrolou. Kontroluju kapsy ohně a tahám ven kanystry, které ještě nevybouchly. Kašlu i pod maskou.

Když vylezu ven, sundám si helmu a poliju si hlavu vodou z petky.

Vlasy mám přilepené k čelu a zásahový triko můžu ždímat.

„Dobrý?“ ptá se Pete a podává mi energy drink.

„Jo. Jen další úterý v San Francisku,“ napiju se a zašklebím se na něj.

Velitel nás poplácá po zádech. Nikdo se nezranil. Všechno dopadlo dobře. Tak to má být.

Na stanici ze sebe shodím zásahový oblek a dám si sprchu dlouhou jako týden před výplatou.

Vezmu na sebe civil: Tričko, džíny, kožená bunda. Kluci už čekají u skříněk.

„Jdeš na jedno, ne?“ houkne Mike.

„Jdu. Potřebuju spláchnout ten smrad z barvy,“ přikývnu.

Chodíme na Fifth Street do Irské hospody, dvě ulice od stanice. Mají tam nejlepší burger a výčepní se na nás vždycky usmívá, protože ví, že necháváme slušné dýško.

Sedneme si ke stolu vzadu. Objednám si pivo a vodu.

„Viděli jste tu ženskou, co nás natáčela... tu první v řadě?“ směje se Pete. „Měla výstřih až do Austrálie.“

„A viděl jsem i jejího manžela, jak se tvářil, že by tě nejradši přetáhl tou tvojí helmou,“ všichni se rozesmějeme.

Jsme dobrá parta. V práci si kryjeme záda, po ní si děláme srandu ze všeho. Jinak by se člověk zbláznil. Požáry, bouračky, lidi, co chtějí skočit z Golden Gate. Tohle město je šílený.

Vytáhnu telefon a procházím zprávy. Nic důležitého.

Jenže pak se na baru mihne hnědovlasá holka v červených šatech a mně se zasekne dech.

Není to ona, ale na vteřinu mi před očima naskočí déšť, rozbité sklo a její vyděšené oči.

Dva roky. Už jsou to dva roky.

Sloužil jsem tenkrát v L.A. Pršelo tak, že stěrače nestíhaly. Přijel jsem k bouračce jako první. Její auto viselo přední nápravou z malého mostu. Kymácelo se.

Pamatuju si každý detail. Jak se auto naklánělo. Jak křičela, ať ji tam nenechávám. Jak jí tekla krev po nohách a já viděl, že je těhotná. Vysoký stupeň. Osmý, devátý měsíc. Pamatuju si, jak jsem jí slíbil, že se vrátím. A taky si pamatuju, jak se to auto utrhl dřív, než jsem to čekal. Byla to moje chyba. Manipuloval jsem s vozidlem bez zajištění. Poslal jsem to. Volant měla naražený na břicho. Křičela bolestí. Povolila až ve chvíli, kdy už nám voda byla u brady. Ven jsme se nakonec dostali. Kašlala, plakala a držela se mě, jako bych byl jediná pevná věc na světě.

Pak přijela záchranka a odvezli nás do nemocnice. Nechtěl jsem, protože mi nic nebylo, ale ona mě hledala a natahovala ke mně ruku. Jen do té doby, než přijel její snoubenec. Potom už mě nepotřebovala.

Nikdy jsem ji potom neviděl.

Nevím, jestli to dítě přežilo. Nevím, jestli je v pořádku ona. Vím jen, že od té doby kontroluju každou bouračku důkladněji. A že nesnáším déšť na mostech.

„Hej, Danieli, jsi tady?“ mávne mi Mike rukou před obličejem.

„Jo, promiň. Zamyslel jsem se,“ usměju se a napiju se piva.

„Zase myslíš na nějakou ženskou,“ šťouchne do mě Pete.

„Poznávám ten tvůj zasněný výraz. Kdo to je? Pověz. Ta zrzka od baru?“

„Jen jedna holka, co jsem kdysi vytáhl z auta.“

„A byla hezká?“ vyzvídá Mike. Má ve zvyku rýpat. Je mladší, a ještě si myslí, že všechno je sranda.

„Byla vyděšená,“ řeknu pravdu. „A statečná. Řvala na mě, ať ji nenechám, a přitom měla v očích smrt. A byla těhotná.“

Chlapi ztichnou. Chvíli jen pijeme. Oni vědí, že tohle práce občas přinese. Některé lidi si pamatuješ. Některé zásahy si neseš domů. Tenhle nosím už dva roky.

„Na ni,“ zvedne Pete sklenici.

„Na ni,“ přitůkneme si.

Sedíme a smějeme se Mikovým historkám z rande, které skončilo tím, že holka bydlela na houseboatu a on dostal mořskou nemoc.

Jenže když platíme a vycházíme ven, zase zaprší. Typický San Francisco. Před hodinou slunko, teď leje. Kapky mi bubnují do bundy a já automaticky zvednu hlavu k nebi. Mlha se válí mezi mrakodrapy a je cítit sůl ze zálivu.

Loučím se s klukama a jdu pěšky. Mám byt kousek v Dogpatch, nad garáží, kde si opravuju starou Hondu CB750 z roku 1979. Žádný

luxus, ale je to moje. Nájem je tu šílený, naštěstí hasiče platí slušně
a já nepotřebuju moc. Postel, motorku a kafe.

KAPITOLA TŘI

Alex

Byla jsem tak unavená, že jsem si ani pořádně neprohlídla pokoj a jediné, na co jsem se zmohla, bylo, že jsem se svlékla a padla do postele jako mrtvola.

Probudily mě ale podivné rány. Nebo vrzání?

Posadím se, chvilku poslouchám a pak mi to dojde. To vrzání je spojeno s náruživým dechem, zrychluje a sílí, dokud nepřestane úplně.

„Kam jsem to sakra vlezla,“ šeptnu a zalezu pod deku. Něco uvnitř mě mi říká, abych okamžitě vypadla. Jenže kam? Nemám nic. Vůbec nic mi nezbylo.

Během několika dnů jsem přišla o svůj dokonalý život. Nikdy jsem nepoznala závist lidí. Zášť nebo ošklivost světa. Dřív jsem řešila, jakou barvu nehtů si dám na svatbu. Teď se potřebuju vzpamatovat. Jenže momentálně se nacházím na samém dně. Mám čtyři stěny, postel, šatní skříň. Jediná výhoda je vlastní koupelna přímo v pokoji. Ale já to zvládnou. Našla jsem si nový bydlení, i když spolubydlící je trošku divná. Nevadí. Já to prostě zvládnou!

Dnes mám na seznamu jeden velký úkol. Najít si práci. Po koupi ojetého vozu mi něco málo ještě zbylo, ale rozhodně to není moc. Po

zaplacení kauce a prvního nájmu se moje úspory ztenčí. Takže se obléknu do pohodlných džínů a bílého trička, a jdu hledat zaměstnání. Jako první obejdu několik obchodů, kde mě odmítnou s tím, že mají plno nebo nikoho neshání.

V době oběda už toho mám dost. Zajdu do kavárny na silného turka a přemýšlím, co dál. Myslela jsem si, že v tak velkém městě to nebude problém, ale opak je asi pravdou.

Vracím se domu s nepořízenou. Melody se dívá na nějaký seriál, tak si k ní přisednu a hlasitě vydechnu.

„Co se děje?“ pauzne telku a otočí se ke mně. Není nalíčená, vlasy má ve vysokém culíku, na sobě pletený svetr a stejně je pořád nádherná.

„Celý den sháním práci a nikde mě nechtějí,“ řeknu možná trochu víc dramaticky.

„Hledáš teprve jeden den, ty blázínku,“ obejmeme mě kolem krku a já si o její rameno položím hlavu. Udělám to automaticky.

„Jo, já vím, ale jsem zvyklá mít všechno hned. Ano, vím, že je to dětinský,“ zasměju se.

„Dej tomu týden a uvidíš, že si něco najdeš.“

„Dobře, budu mít tvůj optimismus.“

„Nooo, vidíš, ten se ti bude hodit, protože já bych od tebe něco potřebovala?“ odtáhne se a nadhodí jeden ze svých úsměvů. Už jsem poznala ten alá: Jsem dokonalá. Koukejte na mě. Ale tenhle je nový.

„Copak?“

„Musím za Ronaldem do kanceláře, prosím, prosím, že půjdeš se mnou?“ chytí mě za ruce a mačká mi dlaně.

„Jau, neubližuj mi kvůli tomu,“ vytrhnu se jí se smíchem. „Půjdu s tebou moc ráda.“

„Děkuji, jsi vážně zlatá. Tak já na sebe vezmu džíny a můžeme jet. Máš auto?“ odchází do svého pokoje, odkud na mě křičí.

„Pokud se tomu tak dá říkat. Mám broučka, zelenýho.“

„Super,“ vrací se zpět a zapíná si knoflík. Jinak nechá vše tak, jak na ni bylo. „Můžu se na něco zeptat?“

„Jasně, ale za chodu, protože už teď jdu pozdě,“ otevře dveře. Já tedy беру klíče od auta, kabelku a vycházím na chodbu.

„Jsi modelka, asi nemáš nouzi o zaplacení nájmu a už podruhé jsi mě někam vytáhla, protože jsi nechtěla jít sama?“ nejsem slepá a všímám si, jak někdy rychleji dýchá, nebo dlouho váhá, jestli vůbec vyjít ven.

„Asi nemá cenu to tajit, stejně bys na to časem přišla.“

„Mám Agorafobii. Když jsem mimo svůj bezpečný prostor, mám záchvaty úzkosti. Někdy mě to chytí i doma, proto jsem hledala podnájemníka, ale horší je to venku,“ otevřeme vchod a vyjdeme na ulici. Dálkově odemknu a Melody se zasměje.

„Nikdy jsem neviděla roztomilejší auto.“

„Sedej, nebo tě tu nechám,“ sama přecházím k místu řidiče, a když nasednu, strčím klíče do zapalování. „A máš pro mě nějakou radu, kdyby se to stalo v mé přítomnosti?“ o záchvatech úzkosti už jsem slyšela, ale nikdy jsem to nezažila na vlastní kůži, nebo neviděla.

„Nemusíš dělat nic. Já to zvládám sama, ale kdybys chtěla, přiveď mě na jiné myšlenky, ale děkuji,“ vděčně se na mě usměje.

„Jak můžeš mít strach z cizího prostranství, když jsi modelka?“ nedá mi to. Taková pozornost by v ní přece měla taky vyvolat paniku.

„Na molu je to jiný. Je to show, herectví. Spíš naopak, pomáhá mi to.“

„Jsi divná,“ zasměju se.

„Zvykej si, protože se mi líbíš, Alexandro, takže se mě nezavíš,“ řekne se vši vážností.

„A kam že to jedeme?“ zapínám navigaci.

Přijíždíme pozdě, protože jsem dvakrát špatně odbočila. Ale Ronald má stejně nějakou soukromou návštěvu, tak nás sekretářka zavede do čekárny. Sedíme v tichosti na koženém gauči, zatímco přemýšlím o tom, co mi řekla Melody, když nás po chvilce vyruší křik. Stočíme hlavy k pootevřeným dveřím.

„Je závislej a ty mu tu závislost financuješ. Xander se chce zničit.“

„Prosím tě,“ slyším posměch. „Jako bys ty nikdy nevyzkoušel marihuanu nebo extázi.“

„Zkusil, ale já se ráno zvedl a šel. Mezi mnou a Xanderem je dost velké rozdí. Já bojuju za život, kdežto on se chce umučit k smrti. On se tři dny nehne z bytu.“

„Nedám ho na psychiatrii. Je to náš bratr!“

„Začíná to s ním být špatný, Rone. Fakt špatný. Pokud s tím nic neuděláš...“

„Ale já dělám! Dělám maximum!“

„Jediný, co děláš, je to, že za něj platíš jeho dluhy a dostáváš ho z průserů. Ale jak chceš. Ty jsi tady přeci ten chytřej,“ řekne ironicky muž a za chvíli se objeví v čekárně. Když nás zahlédne, naše pohledy se střetnou. Přijde mi, že ho odněkud znám. Ty oči mi jsou povědomé, ale asi to bude nějaký model, kterého jsem zahlédla na billboardu. Jinak si to neumím vysvětlit. Je to dost dobře stavěný muž. Hezký, tmavovlasý, se strništěm na tváři. Má neskutečně široká ramena a je tak vysoký, že kdyby si stoupl vedle mě, zanikla bych. Ale vyvolává ve mně zvláštní pocit paniky a zároveň klidu.

„Da...“ Ronald se zasekne mezi dveřmi. „Ehm, jste tu dlouho?“ spíš jako by se chtěl zeptat, kolik toho jsme slyšely.

„Ted' jsme přišly,“ zalžu.

„Tak pojďte dál. Ty můžeš taky, Alex.“

„No, popravdě mě tyhle věci moc neberou. Skočím si na kávu, než to tady doděláte,“ odmítnu. Vážně se mi nechce řešit modeling. To je pro mě Španělská vesnice. Ne, že by mě móda nezajímala. Jako každá holka ráda nakupuju a nosím hezké hadříky, ale nepotřebuju se tím žít. Na to jsem moc stydlivá.

„Ale tohle není otázka pár minut. Spíše pár hodin,“ upozorní mě Ronald.

„Tak si pracujte. Já si jdu na kávu a pak tě tu vyzvednu?“ Zeptám se Melody, aby nemusela někde bloudit sama.

„To není potřeba, já se o to postarám,“ odpoví za ni Ronald, což mi opravdu vyhovuje. Musím ještě dovybalit zbytek věcí.

Rozloučím se a pak už odcházím.

Venku přejdu ulici a vstupuju do kavárny. Fronta je snad mílová, ale už vážně potřebuju kofein. Vytáhnu mobil a sjíždím nepřečtené zprávy. Operátor, nabídka na výhodnou půjčku, nabídka na hypotéku. Mamka.

Ahoj, jak se ti daří?

Ahoj, už máš práci?

Ahoj, co ten inzerát?

Co takhle se mi ozvat!

Dobře, neodpovídej.

Vážně neodpovíš?

Haló, jsem tvoje máma, pamatuješ si ještě! Mohla bys zvednout ten mobil, nebo mi aspoň odepsat!

Mámu opravdu miluju, ale mluvit s ní strašně bolí. Ona to nedělá schválně, ale vždy se rozpláče a připomene mi to, co už nechci mít v paměti. Takže radši ignoruju její telefonáty i zprávy. Jen už mě užírá svědomí, takže přísahám, že jí odepíšu, až si sednu ke stolu. Nebo až budu doma? Až si dovybalím? Až si dám sprchu? Nebo se naložím do vany? Ne, nejlepší bude, když mamce napíšu těsně před spaním.

Odešlu zprávu, vypnu mobil a budu spokojeně spát. Ano, to je dobrý plán.

Objednám si. Mám ale divný pocit, jako by mě někdo pozoroval. Nevnímám to, dokud mi slečna nepodá mou kávu. Otočím se a je tam on.

„Pronásleduješ mě?“ leknutím sebou cuknu. Pozvednu obličej a střetnu se s pohledem toho muže, který řval u Ronalda v kanceláři.

KAPITOLA ČTYŘI

Daniel

Beru za kliku kanceláře v DeKarlsoně Agency a vejdu dovnitř bez klepání. Sekretářka Bree zvedne hlavu, otevře pusku, ale já už jsem za dveřmi. Nemám náladu na zdvořilosti.

Ronald – můj starší brácha – sedí za stolem ze skla. Telefon má u ucha, kravatu povolenou a oči unavené. Když mě vidí, protočí je.

„Zavolám později,“ utne hovor a položí mobil displejem dolů. „Co chceš, Dane? Mám za deset minut hovor s Milánem.“

„Chci mluvit o Xanderovi,“ řeknu a zavřu za sebou dveře.

„Co je s ním?“ dělá, jakože nic, přitom já moc dobře vím, co se v noci stalo.

„To mi řekni ty,“ opřu se dlaněmi o jeho stůl. „Volala ti včera Linda. Majitelka stripclubu. Našla ho ožralýho v zadní uličce a nějaký dealer ho chtěl zmlátit.“

Ronaldovi cukne v čelisti, ale mlčí.

„Vyřešil jsem to,“ řekne nakonec.

„Jo? Jak? Poslal jsi prachy? Jako vždycky?“ zvýším hlas. Musím se držet, abych mu do toho skla nepraštil.

„Danieli, uklidni se. Není to tvoje starost.“

„Není to moje starost?“ zasměju se. „Je to můj brácha. Náš brácha! A ty z něj děláš chodící bankomat na průsery.“

Ronald vstane. Je o půl hlavy menší, ale teď má na sobě to svoje ego z posledního patra týhle budovy.

„A co navrhuješ? Mám ho nechat sežrat ulicí? Mám ho nechat zavřít? Je nemocnej!“

„Je závislej a ty mu tu závislost financuješ. Xander se chce zničit.“

„Prosím tě. Jako bys ty nikdy nevyzkoušel marihuanu nebo extázi.

„Zkusil, ale já se ráno zvedl a šel. Mezi mnou a Xanderem je dost velké rozdí. Já bojuju za život, kdežto on se chce umučit k smrti. On se tři dny nehne z bytu.“

„Nedám ho na psychiatrii. Je to náš bratr!“

„Začíná to s ním být špatný, Rone. Fakt špatný,“ řeknu už klidně. Už nervu, jen konstatuju. „Pokud s tím nic neuděláš...“

„Ale já dělám! Dělám maximum!“ vyštěkne.

„Jediný, co děláš, je to, že za něj platíš jeho dluhy a dostáváš ho z průserů,“ odseknu. „Ale jak chceš. Ty jsi tady přeci ten chytřej.“

Nečekám na odpověď. Otáčím se a jdu ke dveřím. Mám dost toho, že se můj brácha zabíjí a já s tím nemůžu nic dělat, protože on nechce. Jen slibuje, ale pokaždé to poruší.

Otevřu dveře do čekárny a zastavím se.

Na kožené sedačce sedí dvě ženy. Jedna kouká do blba, jako by nic neslyšela a druhá přímo na mě.

V tu chvíli přestanu dýchat.

Hnědé dlouhé vlasy má rozpuštěné přes ramena. Dívá se na mě velkýma zelenýma očima. Velké, vyděšené, a přesto klidné zároveň. Není oblečená jako jedna z těch modelek, co za Ronaldem chodí.

Tep mi vyletí. Ruce mám najednou zpocené.

Ona zkoumavě nakloní hlavu na stranu.

Ne. To není možný.

Otočím se a vypadnu. Musím hned ven. Zmáčknu tlačítko výtahu. Mačkám ho třikrát, až se konečně rozsvítí.

Ve výtahu se opřu o stěnu a vydechnu. Srdce mi mlátí do žeber. Před očima mám ten její pohled. Tu směs paniky a klidu, který v nich měla. Tu jsem viděl jen jednou v životě.

Doslova vyběhnu z výtahu ven. Zatřepu hlavou.

„Vzpamatuj se, Danieli.“ Potřebuju kafe. Silný. Hořký. Něco, co mě vrátí do reality. Ale nejdřív potřebuju skočit do skladu. Mám tam pár známých, které jsem dlouho neviděl.

Vejdu do kavárny na ulici Mission. Fronta je až ven, ale kašlu na to. Koukám před sebe, když v tom ji vidím... zase.

Stojí dva lidi přede mnou. Džíny jí sedí přesně tak, jak si chlap všimne, i když nechce. Bílé tričko napnuté přes hrudník. Má velká prsa, toho jsem si všiml už v čekárně u bráchy. Prostě ženská. Plná, přirozená.

Lidi přede mnou to vzdávají a odchází, takže teď jsem těsně za ní. Moje tělo si ji pamatuje. Když promluví, jsem si stoprocentně jistý, že je to ona. Ten hlas bych nezapomněl, ani kdybych chtěl.

Objednává si velké americano, bez mléka.

„Pronásleduješ mě?“ vypadne ze mě dřív, než to stihnu zastavit. Zní to agresivně. Do prdele, Danieli.

Cukne sebou leknutím. Kelímek se jí nakloní a kafe se jí vylije na zápěstí.

„Au,“ sykne a přehmátne si ruku.

„Promiň, to vyznělo blbě. Nechtěl jsem tě vylekat.“
Prohlíží si mě, ale neutěče. Dobrý znamení.

„Nepronásleduju, já tu byla první.“

„Seš v pohodě? Spálila ses?“ kývnu na její ruku. Kůže jí červená.
Natáhnu se po její popálenině.

„Jo. Přežiju to,“ odtáhne se.

„Hele, nech mě ti koupit nový. Jako omluvu za to, že jsem debil,“ zkusím to. Usměju se. Ten svůj normální úsměv, co používám na baru s klukama, když je poblíž nějaká pěkná ženská. Kouká na mě, pak na dveře, pak zase na mě. Vidím, jak jí to šrotuje v hlavě. Neznámý chlap, co řval v kanceláři a teď ji zve na kafe.

„Proč?“ zeptá se na rovinu.

„Protože ses kvůli mně polila a protože vypadáš, že máš den na nic,“ pokrčím rameny. „A já taky. Takže můžeme mít den na nic spolu.“ Všimám si, jak jí lehce cukne koutek.

„Fajn,“ řekne nakonec.

„Jsem Daniel.“

„Alex,“ odpoví a mně přeběhne mráz po zádech.

„Těší mě, Alex,“ udržím klidný výraz. Uvnitř mi ale řve alarm. Objednám dvě kávy a jdeme si sednout k malému stolku u okna. „Tak co tě přivedlo k Ronovi?“

„Moje spolubydlící je jeho modelkou. Byla jsem jen doprovod.“

„Aha,“ napiju se. „A co děláš, když nedoprovázíš kamarádky do agentur?“

„Hledám práci,“ protočí oči. „Neúspěšně.“

„San Francisco je drahý. Pokud neprodáváš aplikace nebo svoje tělo, máš to těžký.“

„Ty mluvíš ze zkušenosti?“ pozvedne obočí a usměje se.

„Jo,“ uchechtu se. „Neprodávám aplikace. A moje tělo už má nejlepší roky za sebou.“

„To bych neřekla,“ hned se kousne do rtu. Uvědomila si, co vypustila.

„Ahá,“ ukážu na ni. „Takže se na mě díváš?“ baví mě to. Já vím, že ženský koukají, hlavně, když mám uniformu, u Alex ji ani nepotřebuju.

„Nedívám,“ odsekne, ale tváře jí zrudnou. „Jen konstatuju fakt.“

„Dobře,“ zvednu kelímek na připitek. „Na fakt.“ Ťukne si se mnou.

„Bolí to?“ kývnu na její zápěstí.

„Ne,“ zalže. Vidím, jak zatíná čelist.

„Nemusíš mi lhát, dělám kurzy první pomoci, a moc dobře vím, jak bolí popálenina.“

„Takže seš co? Doktor? Zdravotní bratr?“

„Něco takového. Jsem hasič.“ Nemá cenu jí lhát, pokud mě nepoznala doted, tak jí to stejně nedojde. Po světě přeci běhá spousta hasičů. My se poprvé setkali v L.A. „Počkej.“ Jdu k baru, poprosím prodavače o led v ubrousku. Přinese mi ho bez řečí. Vráťím se a podám jí to. „Tady. Přilož si ho tam.“ Vezme si led. Naše prsty se dotknou. Jen na vteřinu, ale projede mnou rána jako při zásahu proudem.

„Díky,“ zamumlá a přiloží si led na kůži.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***V ohni***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.